

Maade, at man krævede, at der ved 1ste Klases Varer skulde hænge en Plombe, saa tror jeg, at det vilde være en langt bedre Betyggelse end den, Papiret vilde medføre.

Ja, det var i Korthed, hvad jeg havde at bemærke til Forslaget, og jeg skal derfor slutte med at gentage, hvad jeg begyndte med, og udtale min Glæde over den heldige Haand, som jeg synes baade Ministeren og det andet Ting har haft til at forme denne Lov. Jeg tror, den er betryggende set fra alle Sider, og den vil ikke kunne komme til at skade Landet, som den havde kunnet, hvis man havde bibeholdt for hele Landet de Bestemmelser, man har indført her i Landets Hovedstad. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget og henstille, at disse Punkter, jeg her har tilladt mig at berøre, maatte ændres og dermed Lovforslaget blive klareret, navnlig i § 7.

Sonne: Som medvirkende i det Landstingsudvalg, der i Samlingen 1905—06 havde Kødkontrolloven under Behandling, har det tilfredsstillet og interesseret mig at være Vidne til, at den da tilvejetragte Lov, Loven af 6. April 1906, i det store og hele kan siges at have virket tilfredsstillende. Det var jo det kommunale Selvstyres Princip, hvorover den nævnte Lov affattedes. Man veg i væsentlig Overensstemmelse med Kommissionen af 1898 tilbage for at indføre Statskontrollen. Man skræmmedes af dens Kostbarhed, dens Indgreb i det kommunale Selvstyre og dens eventuelle Fordyring af et saa almindeligt benyttet Fødemiddel som Kødvarer. Jeg tror, man handlede klogt i at bygge Loven over det kommunale Selvstyreprincip, og jeg føler mig ogsaa overbevist om ligesom de ærede Medlemmer, der allerede have udtalt sig, at man handler ret i vedblivende ved den nu foreliggende Revision af Loven at fortsætte i det Spor, man den Gang valgte. De Argumenter, som i Lovforslagets Motiver ere anførte mod at gaa over til Statskontrol, forekomme mig i saa Henseende gode og fyldestgørende.

I 1906 indførte vi jo i Kødkontrolloven her i Landstinget en Bestemmelse om Afgift ved Indførsel af Kødvarer til Kommuner, der havde etableret Slagtehus og Slagtetvang. Ogsaa jeg var den Gang Talsmand for denne Bestemmelse; jeg betragtede den som en Retfærdighedshandling overfor de Kommuner, der uanset de dermed forbundne betydelige Omkostninger

havde etableret saadanne Slagtehus og Slagtetvang. Jeg udtalte imidlertid den Gang, at der var al Anledning til at forventé, at denne Afgift i Aarenes Løb vilde vise sig økonomisk set ret betydningsløs, saaledes at de indvundne Erfaringer, naar vi kom til Lovens Revision, kunde bidrage til at reducere eller maaske helt fjerne Modstanden mod denne Afgifts Bortfalden. Denne Forventning er i alt væsentligt bleven indfriet. Det fremgaar af de Oplysninger, der i den Henseende indeholdes i Lovforslagets Bemærkninger, at denne Afgift i alt væsentligt er betydningsløs. Der er egentlig kun een Kommune, for hvilken den synes at have nævneværdig Betydning. Jeg kan under disse Omstændigheder ganske godkende, at man ved Lovens Revision er gaaet til at lade denne Afgift bortfalde.

Som allerede omtalt er det navnlig Spørgsmaalet om Trikinundersøgelsen, om hvilket Meningerne have været delte i det andet høje Ting. Jeg skønner imidlertid ligesom de to ærede Medlemmer, der have udtalt sig, ikke rettere, end at den Bestemmelse, man her i § 7 har truffet om Trikinundersøgelsen, er i det store og hele forsvarlig og acceptabel. Jeg tror, at de ærede foregaaende Talere have Ret i, at § 7 paa enkelte Punkter er uklar og tiltrænger nogen Ændring; men en saadan Ændring vil jo ogsaa kunne hidføres, uden at det bringer Lovforslaget i Fare.

I det hele taget kan det ikke nægtes, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, fremtræder som Resultat af indgaaende Overvejelser. Inden det blev til, har Fagkundskaaben og forskellige interesserede haft Adgang til at erklære sig derom. Endvidere har et Udvalg, nedsat af Landbrugsministeriet og Justitsministeriet, udarbejdet et Forslag, der i det væsentlige er lagt til Grund for det her foreliggende, og endelig har Folketinget haft denne Sag til Behandling i Tidsrummet fra den 16. Decem. f. A. til den 19. ds. Lovforslagets sene Oversendelse hertil synes jo at tyde paa, at det andet høje Ting nærer en tillidsfuld Forventning om, at Lovforslaget møder frem her i en saa fuldkommentgjort Skikkelse, at dette Ting egentlig kun behøver at forsyne det med sit Godkendelsesstempel. Jeg nærer imidlertid den Anskuelse, at den samlede Tid, der har staaet til Raadighed for Behandlingen af dette Forslag, alligevel kunde have været delt paa en mindre vilige Maade, end det andet høje Ting, der i dette Forhold har forestaaet Fordelingen, har fundet det heldigt. Men paa den anden Side maa jeg erkende,